Florin Pitea – Neuropanzer

Era zăpuşeală în noaptea cînd s-a petrecut toată treaba. Televizorul dat pe un canal fără emisie avea culoarea cerului de deasupra portului. Am pus puşca în sacoşa Adidas, am calat-o cu şase perechi de şosete pe care urma să le duc la spălătorie, mi-am îmbrăcat costumul negru din arahnofibră matlasat cu gel antiglonţ şi m-am urcat în panzerul urît, numai blindaje unghiulare şi culee pe care se vedeau din loc în loc abţibilduri discrete de genul: "Eu l-am împuşcat pe Kennedy" sau "Oamenii ie dă trei feluri: ăia care ştie să numere şi ăia care habar nare." Sînt şi mijloace mai puţin impresionante ca să ieşi în lume în ziua de azi, dar eu unul n-am chef să mă culeagă nimeni de pe trotuare în bucăţi uşor de cărat. Nu mai des decît face bine la sănătate, în orice caz.

Un jack inteligent ţîşni din bordul panzerului şi mi se înfipse în tîmpla dreaptă. Dintr-o dată, în minte începu să mi se despăturească o tablă de şah 3D, infinită şi perfect transparentă, halucinaţie consensuală de o nesfîrşită complexitate în care reprezentarea geometrică a unor blocuri de date se mişca de-a lungul unor traiectorii prestabilite. Am înţeles că venise vremea ca IA-ul panzerului să mai înveţe şi alte jocuri în afară de Tetris.

Pilotarea monstrului de oţel şi ceramică nu fusese niciodată o treabă uşoară, dar pentru a îndeplini ceea ce-mi propusesem îmi trebuia oricum o doză nebunească de curaj. Problema fundamentală, pe care nici o minte bazată pe carbon sau siliciu nu reuşise încă s-o rezolve sau s-o ocolească într-un mod elegant, era să conving inteligenţa artificială care constituia creierul de cristal conştient al blindatului că nouăzeci pe oră însemnau kilometri, nu pietoni. De fiecare dată cînd mă avîntam în haosul de decadenţă urbană ce constituia realitatea mea cotidiană, urmăream neputincios cum IA-ul, mai turbat decît un cîine care n-a fost vaccinat la timp, zdrobea totul în cale, făcînd să urle turbinele panzerului şi să curgă lichide mai mult sau mai puţin corporale.

Cred că-i plăcea.

Pietonii, la rîndul lor, se simţeau liberi să-mi trimită tot felul de drăgălăşenii gen copoitroznitori din hexogen şi TNT lamelar, pe care de obicei nu-i vedeam venind prin traseul semănat de gropi şi mormane de moloz care în mileniul anterior se numise reţea de autostrăzi. Mă mai împrăştiam în toate părţile, n-aveam de ales. Veneau băieţi tăcuţi, cu pardesie negre şi ochelari reflectorizanţi, mai palizi decît Keanu Reeves, şi, cu mături şi făraşe antiseptice, îmi adunau în pungi de plastic organele risipite. Uneori căutau minute în şir cîte un ochi sau un testicul răzleţit, dar mie nu-mi păsa la ora aia. Doar erau plătiţi să-şi facă treaba.

Altul s-ar fi trezit poate cu piese lipsă în inventar. Dar pentru că aveam un agent bun, aveam un contract bun. Pentru că aveam un contract bun, cam într-o oră ajungeam într-o clinică a pieţei negre şi mă făceau ca nou, sau chiar mă upgradau pînă-ntr-acolo că reuşeam să-mi amintesc episodul de săptămîna trecută al telenovelei preferate a nevesti-mi fără să fac apel la extensia de memorie a jokerului pe care-l am implantat în mastoidă.

Undeva departe, în mintea mea, cînta o chitară din răşini şi mase plastice reciclate, pentru că chitări din oţel nu se mai fabricaseră de vreo jumătate de secol cel puţin. Şi deplasările cu blindatul pe pernă de aer continuau, semn că undeva pe lume era un colţişor liber de cer, acolo unde mai lipsea jet-ul meu personal ca să fie acoperit şi ultimul culoar posibil de zbor.

Dar în noaptea aceea, sub arcurile de neon stins ale domurilor geodezice, am simţit că misiunea pe care-o aveam de îndeplinit avea să fie puţin prea grea chiar şi pentru sistemul meu nervos superpotenţat şi hiperprotezat. Aşa că mai întîi m-am afundat în cartierul rău-famat pentru a recruta mercenari. Poate că pentru a intra într-un cartier rău-famat alţii ar fi avut nevoie de trasee speciale, optimizate de către IA-ul de bord cu

ajutorul sistemului de poziţionare globală al lumii interlope pus la dispoziţie de Yakuza prin intermediul unui comsat camerunez. Mie însă mi-a fost de-ajuns să fac dreapta la întîmplare de pe fosta autostradă. Problema începuse cu mult timp în urmă să fie mai degrabă găsirea cartierelor cu o rată a criminalităţii mai mică decît lanţul Himalaya.

Clubul de noapte unde-am intrat avea un şir de două mese pe o parte şi o vitrină antiglonţ pe partea cealaltă. Vitrina fusese întărită cu plasă metalică, apoi cu gratii, cu saci din Kevlar plini cu nisip şi în cele din urmă cu cîteva foi de blindaj ceramic frumos garnisite cu inscripţii. Prin sandvişul ăsta de paranoia urbană nu intra nici urmă de lumină, dar asta nu deranja cu nimic clientela localului, compusă din doi tipi, un orb cu arahnoghidul său Sony şi un protezat ai cărui ochi Zeiss-Ikkon erau comutaţi permanent pe spectrul infraroşu. Mă îndoiesc că tipii ăştia vorbeau vreodată cu cineva, inclusiv cu ei înşişi sau - în cazul orbului - cu arahnoghidul.

La uşă erau de pază Surorile Cîinelui Electromagnetic. Erau amante de ani de zile şi făceau prăpăd cînd se lăsa cu caft în local sau pe stradă, adică aproximativ din sfert în sfert de oră. N-am aflat niciodată care dintre ele fusese iniţial cîine.

Undeva dincolo de ele, pe ceea ce din lipsa unui termen mai adecvat se numea în continuare stradă, se intersectau din cînd în cînd curiere sexy pe bicicletă cu alte curiere sexy pe skateboarduri. De ce era nevoie de atîtea curiere după ce lumea căpătase acces la telegraf, telefon, telefax, telemobil, comsaţi, reţele şi criptare imposibil de spart pînă la moartea termică a universului mi-era greu să înţeleg. Dar la urma urmei trebuie şi fetele-astea minore să apară undeva, că doar n-or să stea acasă şi să-şi trozneasc ă degetele de plictiseală cînd alături de ele se întîmplă atîtea lucruri interesante.

Aveam obiceiul să pictez cîte o bicicletă minusculă pe panzer de cîte ori IA-ul scurta chinurile unei curiere, dar în cele din urmă am renunţat cînd n-am mai avut loc pe caroserie.

- Văd că te cam plictiseşti, gagiule, zise o voce joasă, senzuală şi uşor tabagică de undeva dindărătul umărului meu stîng. N-ai vrea nişte bază liberă lux-antîia?

- Adică nişte cocaină amestecată cu compuşi volatili pe care s-o fumez din pipă?

- Mda, de fapt asta vroiam să zic. Într-o zi cred c-o să stau niţel de vorbă între patru ochi cu traducătorul.

Era o tînără slăbuţă, îmbrăcată cu un maieu din plasă şi cu blugi din piele pe care se întindeau dungi neregulate de culoarea sîngelui închegat. Pe urmă mi-am dat seama că era chiar sînge.

- De unde-i tot borşul ăsta? am întrebat-o, făcînd semn cale de un milimetru cu bărbia către blugii cu pricina.

- M-am tăiat cînd m-am bărbierit, şefule.

Avea tupeu cît încape, tipa. Normal c-am angajat-o.

- Am de făcut un transport, i-am zis. S-ar putea să iasă cu necazuri. Dacă scăpăm neşifonaţi, ai un comision de cinci la sută din valoarea lui la livrare.

Ochelarii de soare reflectorizanţi ai fetei aveau două imagini impasibile de-ale mele prinse în băltoacele rotunde de mercur ale lentilelor. Un minut sau două nici nu se clintiră, apoi se ridicară încet cînd fata termină de verificat velcro-ul care-i ţinea închisă încălţămintea.

Ochelarii-oglindă îi purta numai pe creştetul capului, ca să nu-i rămînă urme inestetice pe şaua nasului.

- Trei miliarde avans, zise ea.

Mi-am tras un meniu virtual în cîmpul vizual şi-am verificat starea contului curent.

- Două. Ştiu precis că atît îţi trebuie ca să plăteşti chiria şi curentul.

- Trei, repetă ea cu o uşoară urmă de ameninţare în glas. Ca să-mi pot plăti consumaţia aici şi să-mi rămînă şi de-o pîine.

În bar se lăsase un moment de tăcere tensionată, poate şi pentru că Surorile Cîinelui Electromagnetic îi scoseseră în şuturi nu numai pe cei doi clienţi permanenţi, dar şi pe barman, totul din cauza unei încăierări la care nici unul dintre ei nu luase de fapt parte.

- Îmi place cum te tîrgui. Ia două miliarde avans, şi-ţi plătesc eu consumaţia.

Mîna fetei zvîcni, iar arătătorul ei mi se opri sub urechea stîngă. Am simţit oţel rece deasupra carotidei. Rece şi nu mai gros de un micron.

- Şi mie-mi place cum te tîrgui, dar dacă nu-mi dai cît cer pe cuvînt că nu mă mişc din barul ăsta pînă la sfîrşitul povestirii.

I-am dat, ce era să fac...

Am ieşit din bar, urmăriţi de privirile suspicioase ale Surorilor Cîinelui Electromagnetic, şi i-am făcut semn fetei să urce în panzer. Alături, pe trotuar, un puştan cu o expresie foarte preocupată îşi băga încet pe gît o pană galbenă.

- Ce faci, puştiule, te-ai apucat să te droghezi cu Vurt de la vîrsta asta? l-am întrebat în timp ce urcam pe turelă.

- Nu, moşule, replică el icnind. Am o indigestie şi-ncerc să dau o vulpe.

Mai icni de două ori, apoi un jet de vomă îi ţîşni din gură, mînjindu-mi panzerul. Am închis trapa turelei, înjurîndu-l pe nesimţit de toate neamurile şi rudele colaterale, apoi mi-am conectat interfaţa neurală la inteligenţa artificială a blindatului.

- Cum ziceai că te cheamă? am întrebat-o pe fată înainte de a-mi cufunda senzoriumul în infernul fractal al interfeţei virtuale.

- Sînt destui care-mi zic căţea, dar n-apucă să pronunţe cuvîntul decît o singură dată, după care le-arăt că pe unde iese vorba iese şi sufletul. În rest, unii-mi zic Sarah, alţii Molly. Cred că Sally e cel mai bine.

- OK, Sally. Hai să luăm transportul ăla odată.

IA-ul panzerului calculă un traseu optim care în trecere demolă cîţiva pereţi şi întrerupse o slujbă religioasă, două partide de amor şi trei cine în familie. Cel mai rău mi-a părut de urmele de şenile pe care le-am lăsat pe covorul persan din sufrageria unui ochelarist care scria ceva la un calculator străvechi. Tipul era atît de cocoşat peste tastatură şi absorbit de ceea ce scria încît nici n-a observat cînd am trecut cu panzerul pe-acolo. Bănuiesc că după aceea a răcit de la curentul care trecea prin pereţii proaspăt dărîmaţi de blindajele ceramice ale tancului.

În cele din urmă am ajuns la Piaţa Neagră, care se numea aşa din cauză că toţi pereţii, tavanul, podeaua şi tarabele erau acoperite cu nenumărate straturi de vopsea albă. M-am dus în linie dreaptă pînă la

furnizor, fără să mă deranjez să mai cobor din blindat, motiv pentru care topografia pieţei se schimbă considerabil. Botul urît al panzerului se opri la doi milimetri de tarabă, permiţîndu-i afaceristului să citească pe îndelete o inscripţie cu corp de literă 6: DACĂ EŞTI DESTUL DE APROAPE CA SĂ VEZI CHESTIA ASTA, E DEJA PREA TÎRZIU.

- Ai adus marfa? am întrebat voios imediat cum am scos capul din turelă.

Gherasim Pavlovici Şuşkin mă privi cu un aer dezaprobator.

- Am adus-o, dar dacă zbieri aşa în gura mare o să ne trezim cît ai zice peşte cu Yakuza, Triadele şi Cosa Nostra peste noi.

- Şi mafia rusă? întrebă Sally, cu aerul că vroia să contribuie şi ea cu ceva constructiv la discuţie.

- Mafia rusă livrează marfa, o lămuri scurt Gherasim Pavlovici.

Înainte să mă pot dezmetici, Şuşkin puse sacul cu marfă pe tarabă.Trebuie să recunosc că rusul ori era niţel nebun, ori avea tupeu cît încape.

- Ai acolo cinci kile, zise el cu un accent prin care se-auzeau şuierînd viscole siberiene. Şase sute de miliarde.

Sally deschise sacul şi aruncă o privire circumspectă înăuntru.

- Minţi ca un porc. Sînt 4, 99863614 kilograme.

- Plătiţi sau plecaţi, zise Şuşkin cu un aer sumbru. Privirea lui albastră evoca brusc geruri circumpolare.

Cu o mişcare suficient de rapidă ca să provoace un bang sonic, mîna lui Sally coborî de-a lungul jachetei din piele a lui Gherasim Pavlovici şi reteză un rever fără să-i clintească măcar un grăunte din mătreaţa care-i orna din abundenţă umerii rusului.

- Ai tupeul să ne furi din încărcătură şi tot tu faci figuri? mîrîi ea pe un ton atît de bogat în subsonice încît am simţit cum mi se zbîrlea părul de pe ceafă.

Şuşkin privi reverul retezat cu ceea ce probabil spera să pară doar un interes politicos în tehnicile deconstrucţiei şi colajului.

- O căutaţi cu lumînarea, spuse el fără prea mare convingere. Cîntarul cibernetic e cu cipuri coreene retroproiectate după Seiun-uri de-acum şase luni. Nu mai faceţi mofturi, că ştiţi cum e cu cipurile clonate, mai dau erori.

Din gura lui Sally ţîşni un şarpe cibernetic al cărui cap se opri la un centimetru de ochiul stîng al lui Gherasim Pavlovici. Limba de laser sîngeriu a şarpelui, mai fină decît un fir de păianjen, îi caligrafie rusului pe cornee cu blîndeţe: VEZI CĂ AZI ŞEFA E-N TOANE PROASTE. EU ÎN LOCUL TĂU AŞ FI FOARTE ATENT.

Şuşkin se înmuie şi ne făcu o reducere de preţ. Norocul lui că nu era analfabet, altfel nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat. Am plătit, apoi am luat sacul cu marfa şi-am urcat în panzer. De pe o arcologie din apropiere ne urmăreau nişte ciudaţi în costume mimetice, cu digicamere şi microfoane parabolice.

- Mare minune dacă ajungi acasă cu marfa fără să ne intercepteze careva pe drum, şefule, zise Sally urmărindu-mi privirea.

Ştiam că viitorul foarte apropiat nu ne rezerva nimic bun, dar n-am vrut să-i stric surpriza lui Sally. Am pornit spre casă, cu motoarele urlînd ca ultimul dinozaur suferind de nevralgie dentară. Spre noi, din vreo şase locuri diferite, veneau undele-spion ale unor sisteme de detecţie atît de băgăcioase pe cît le putea face cea mai recentă tehnologie furată discret din laboratoarele de cercetare ale zaibatsu-urilor. Vopseaua antiradar le sorbi ca un elefant deshidratat şi mahmur după beţie.

- Ţin-te bine, Sally, că e de rău!

Am tras o cotitură bruscă, o curbă atît de strînsă că ne zgîlţîi toate oasele din încheieturi, poate şi pentru că apucasem pe o rută unde nu era stradă. Pe urmele noastre ţîşniră ca din pămînt cîteva elicoptere care, dacă era să dau crezare rapoartelor oficiale, stăteau bine-mersi la o bază aeriană din Filipine. Am trimis o rachetă ce se împrăştie în fragmente incandescente, emiţînd fiecare mesaje radio cu starea vremii şi remixuri de pe asteroidul Frank Zappa. Un timp, elicopterele s-au vînat unele pe altele prin ceaţa de paraziţi care le bulversa sistemele de teledetecţie, contribuind cu grindini de schije şi jerbe de scîntei la înviorarea meteorlogiei locale. În cele din urmă, însă, cele două aparate rămase în aer se puseră din nou pe urmele mele. Cîteva rachete aer-sol îşi greşiră ţinta cu puţin, parte din cauza manevrelor disperate pe care le făceam, parte din cauză că IA-ul panzerului reuşise să intre în sistemul de operare de la bordul elicopterelor şi să-l viruseze. Manevra îi reuşi atît de bine încît elicopterele trebuiră să se dea bătute şi să aterizeze forţat pe terasa unui bloc abandonat din apropiere, unde hoarde de vandali urbani le năpădiră şi ciopîrţiră într-un timp record.

Imediat după aceea se puse pe o furtună groaznică. Noroc că ajunsesem aproape de casă. Cînd am coborît, cîţiva tipi cu căşti, vizoare şi mănuşi se uitau la norii întunecoşi din care se revărsau pînze furioase de ploaie.

- Aţi făcut modele matematice ale furtunii şi-acum pilotaţi de la distanţă planoare care vă transmit date din ochiul ciclonului? am întrebat, mai mult din politeţe.

- Da' di undi. Ni-o luat viitura Moldovii cu tot cu motoşicleti, şî pi dînsa, şî pi dînsul, şî pi mini. N-am mai vazut viiturî ca aşeea, maiculiţî Doamni!

Am plătit-o pe Sally şi i-am dat liber, apoi am intrat în casă. După ce am încuiat uşile blindate şi-am activat sistemele de securitate ale casei, am coborît una cîte una treptele care duceau la subsol, purtînd pe braţe sacul cu încărcătura preţioasă pe care încercaseră să mi-o smulgă mercenarii crimei organizate internaţionale. În cele din urmă am intrat în sala de la subsol, unde soţia mea tocmai trimisese o prelungire ascuţită şi tăioasă din aliaj polimorf prin orbita dreaptă a instructorului de arte marţiale, ţintuindu-l de perete. Probabil că aveam să-mi petrec timpul pînă dimineaţă clonîndu-i unul nou într-o cuvă.

Mă privi cu un aer întrebător, uşor ofensat, şi ridică un milimetru o sprînceană perfect pensată şi creionată.

- Iartă-mă că te deranjez, dragă, am îngăimat drept răspuns la întrebarea ei nerostită, lăsînd sacul undeva într-un colţ şi căutînd să dispar cît mai repede de-acolo. Am trecut doar să-ţi zic că am luat cartofi.

N-am mai văzut-o niciodată pe Sally decît în emisiunile federale cu persoane date în urmărire generală.